

Ο Αιμίλιος Ντε Χαβιάρ συναντά τον εξωγήινο

κείμενο - εικονογράφηση
κεραμέκης 2017 ©

Ο Αιμίλιος Ντε Χαβιάρ συναντά τον εξωγήινο

Γεια σας, με λένε Αιμίλιο και είμαι από το Πανέμορφο. Το Πανέμορφο είναι νησί. Το λένε έτσι επειδή είναι πολύ όμορφο. Κανονικά όλα τα νησιά μας θα έπρεπε να τα λένε Πανέμορφο. Στο καθένα όμως έδωσαν ένα διαφορετικό όνομα για να μπορεί να τα ξεχωρίζει ο κόσμος.

Τελευταία είχα πάει στο Πανέμορφο να επισκεφθώ τους γονείς μου. Μου είχαν λείψει. Τους αγαπώ πολύ αλλά εκείνοι με αγαπούν ακόμα περισσότερο! Γι αυτούς είμαι ο θησαυρός τους! Θα έκαναν τα πάντα για μένα! Με έχουν καλομαθημένο! Θα ήθελα πολύ να μείνω περισσότερο μαζί τους όμως έπρεπε να γυρίσω στις δουλειές μου και στην αρραβωνιαστικιά μου. Ήμουν λοιπόν στο κατάστρωμα του πλοίου και προσπαθούσα να βολευτώ σε μια πλαστική πολυθρόνα. Το απογευματινό αεράκι μου χάιδευε το πρόσωπο. Το ρυθμικό λίκνισμα του πλοίου με νανούριζε. Ήμουν έτοιμος να κοιμηθώ όταν πετάχτηκα ως τον ουρανό κατατρομαγμένος.

ΣΣΣΣΣΣ ΠΛΑΤΣ!

Ακούστηκε δυνατά!!!

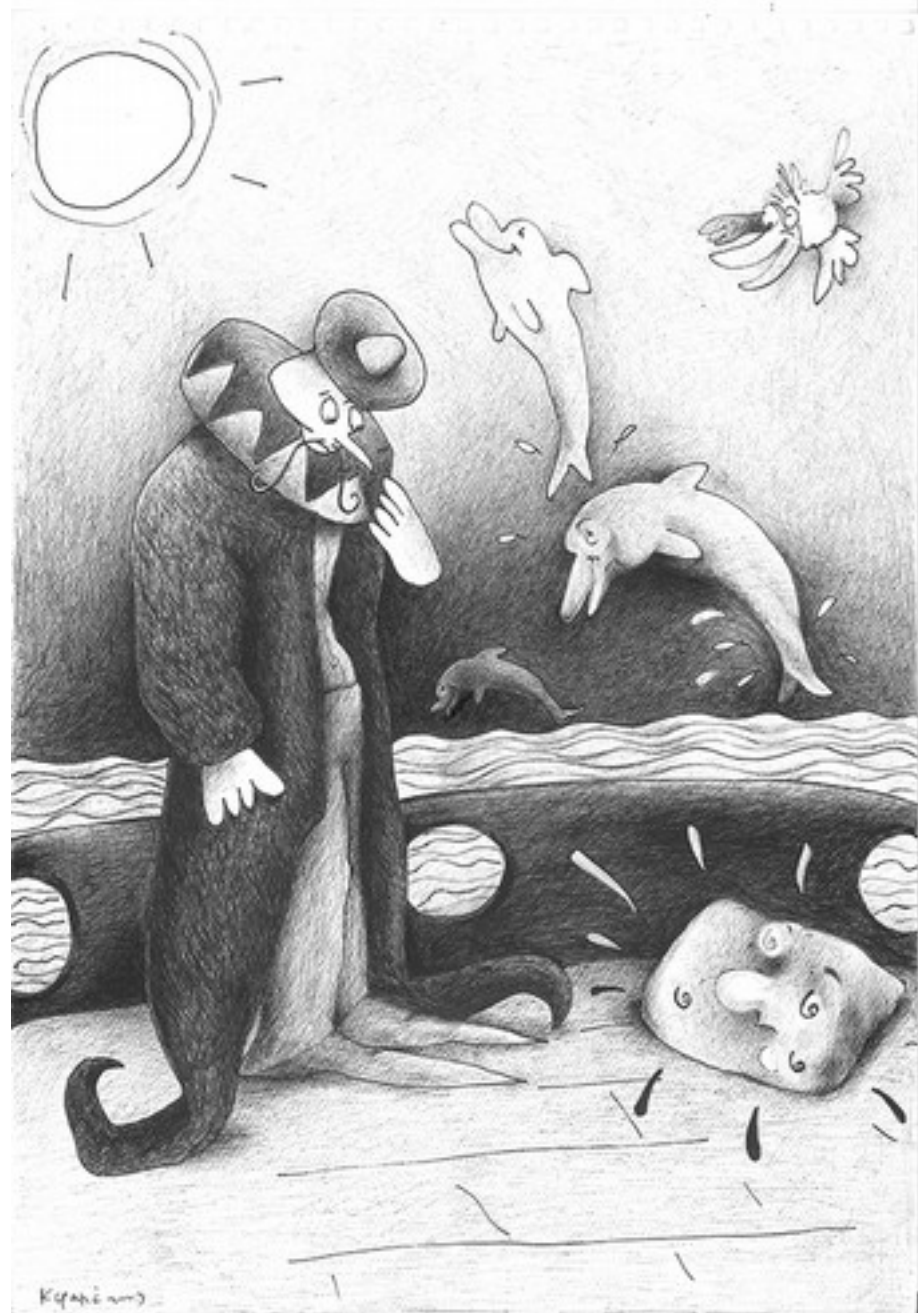
Κάτι βαρύ είχε πέσει από ψηλά, ακριβώς εκεί μπροστά στα πόδια μου. Ανοίγω τα μάτια και τι να δω; Μια τοικλόφουσκα! Ναι όπως τ' ακούτε! Μια μεγάλη! Μια πολύ μεγάλη! Μια τεράστια πράσινη τοικλόφουσκα! Μάλλον θα την έφτυσε κάποιος που θα την μασούσε

μακριά, πέρα κάτω στην Αφρική. Έτσι μου πέρασε από το μυαλό. Προφανώς κάποιος αναιδής και κακομαθημένος ελέφαντας θα την έριξε με την μακριά και δυνατή προβοσκίδα του. Έτσι εξηγείται που έφτασε ως εδώ.

Αμέσως άλλαξα γνώμη. Οι ελέφαντες είναι πολύ ευγενικά ζώα και δεν μασάνε τσίχλες. Τότε μάλλον θα είναι η τοικλόφουσκα κάποιου γίγαντα υπέθεσα. Και σε ποιο νησί να κατοικεί άραγε αυτός ο γίγαντας; Μα που αλλού από την Χίο; Εκεί δεν βγαίνει η μυρωδάτη μαστίχα Χίου; Όμως δεν ήταν μαστίχα, ήταν κάτι το ζωντανό! Η απόδειξη; Αυτό το πράγμα είχε αρχίσει να φουσκώνει να παίρνει μορφή!!!

Από την έκπληξη είχα ανοίξει το στόμα μου τόσο πολύ, που τα σαγόνια μου κόντεψαν να εξαρθρωθούν. Λίγο ήθελαν για να φύγουν από την θέση τους, να γλιστρήσουν και να μου κάτσουν στον λαιμό. Κινδύνευα! Σκεφθείτε πως αν τα κατάπινα σίγουρα θα πνιγόμουν αν δεν ερχόταν κάποιος γρήγορα, να μου τα τραβήξει και να μου τα βάλει ξανά στην θέση τους.

Στο μεταξύ αυτό το πράγμα άλλαζε συνεχώς σχήματα και έβγαζε πλοκάμια! Φυσικά έβγαλε και κεφάλι. Πάνω στο κεφάλι πετάχτηκε ένα τρομπόνη που μάλλον θα ήταν η μύτη του. Δίπλα σ' αυτή την περίεργη μύτη φύτρωσε ένα αυτί. Μόνο ένα! Και παραδίπλα ένα μάτι. Μόνο ένα! Και τέλος σχηματίστηκε ένα ζαρωμένο κούτελο.

Κι αν αυτά σας φαίνονται παράξενα, ακόμα δεν ακούσατε τίποτε!

Μόλις σχηματίστηκε αυτή η αλλόκοτη φιγούρα άρχισε να κινείται! Ξεκολλούσε σιγά-σιγά και με κόπο τα πλοκάμια από το κατάστρωμα και με πλησίαζε!

Πάγωσα! Ήθελα να το βάλω στα πόδια αλλά από τον φόβο μου δεν μπορούσα να κουνηθώ.

Τα δόντια μου χτυπούσαν και η καρδιά μου βαρούσε όπως βαρούν τα τύμπανα στις παρελάσεις. Δεν θα πω ψέματα, τα είχα κάνει στην κυριολεξία απάνω μου!

Τελικά η τοικλόφουσκα, συγγνώμη για την αγένεια, το πλάσμα ήθελα να πω, με πλησίασε τόσο που ήρθαμε φάτσα με φάτσα. Μου τρεμόπαιξε το μάτι που είχε δίπλα στο αυτί, κυμάτισε τις ζάρες που είχε στο κούτελο κι άνοιξε ένα μικρό στοματάκι που δεν είχα προσέξει.

Λέω: Αμάν! Την βάψαμε φίλε μου Αιμίλιε, θα μας φάει ο σούπερ Babaloon! Αλλά όχι!

-Ντε Χαβιάρ!, μου είπε αυτό με μια ναζιάρικη φωνή.

Ε! Όχι αυτό πάει πολύ! Εξοργίστηκα! **-Ντε Χαβιαααάρ;** Αυτό το γελοίο κοροϊδευτικό είχα να το ακούσω από το δημοτικό! Μου το είχε βγάλει ο φίλος μου ο Νικόλας μία φορά που έτρωγα το κολατσιό μου στο διάλειμμα της τάξης. Έτρωγα μια φέτα ψωμί με βούτυρο και μαρμελάδα βατόμουρο. **Τι είναι αυτές οι μαύρες μπλίσες που έχει επάνω;** με ρώτησε - **Χαβιάρι ανίδεε! Χαβιάρι!** Του είπα για να παραστήσω τον σπουδαίο, χωρίς να είναι αλήθεια φυσικά.

Χαβιάρι; Μα τότε Αιμίλιε, εσύ παιδάκι μου είσαι ένας γνήσιος Γάλλος ευγενής. Ένας αυθεντικός Ντε Χαβιάρ! Μου είπε ο εξυπνάκιας και μου το κόλλησε!

Αυτό ήταν! Από την άλλη μέρα όλοι με φώναζαν Ντε Χαβιάρ.

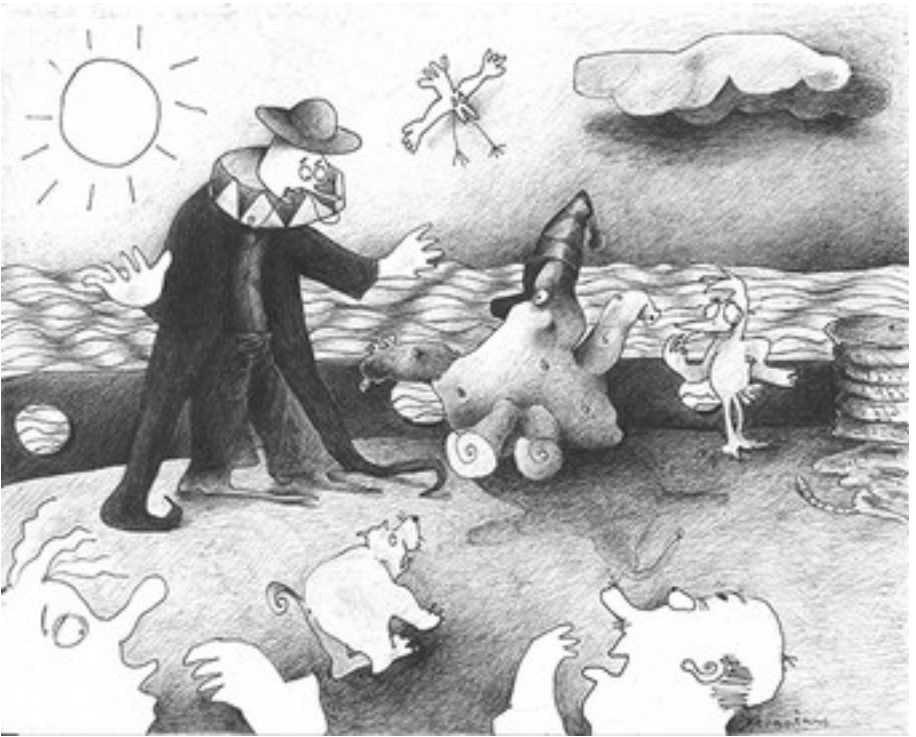
Ντε Χαβιάρ! Ήταν πολύ κουτό να μου θυμίσει αυτό το γελοίο παρατσούκλι. Τα νεύρα μου, με μιας φούντωσαν. Οι φλέβες στα μηνίγγια και στο λαιμό μου, φούσκωσαν έτοιμες να εκραγούν.

-Και δεν μου λες εσύ, βρωμερή πατημένη τσικλόφουσκα, του λέω, ποιος σου μαρτύρησε ότι με φώναζαν Ντε Χαβιάρ;

-Δεν είμαι τσικλόφουσκα, μπορείς να με λες με το όνομά μου, με λένε: Ζου-ζου Μπικμπόκ! μου είπε το πλάσμα μ' ένα παράπονο στον τόνο της φωνής του και συνέχισε κομπιάζοντας:

-Αιμίλιε... θέλω να με βοηθήσεις!

Το πως γνώριζε το πλάσμα αυτό, ακόμα και το μικρό μου όνομα μπορεί εσάς να σας φαίνεται πολύ παράξενο αλλά εμένα το μόνο που με προβληματίσε ήταν αυτό το: **Θέλω να με βοηθήσεις!**

Το δίχως άλλο αυτή η απόκοσμη οντότητα είχε μεγάλο θράσος. Να βοηθήσω εγώ, ολόκληρος Αιμίλιος Ντε Χαβιαρ!; Μα εγώ δεν έχω το χρόνο να βοηθήσω κανένα ούτε άλλωστε θα με ενδιέφερε να βοηθήσω τον οποιονδήποτε. Στην ζωή μου δεν θυμάμαι να έχω βοηθήσει ποτέ κανέναν.

Για να καταλάβετε πόσο προσεχτικός είμαι, για να αποφύγω να με βάλουν σε μπελάδες, όταν συναντώ στον δρόμο κάποιο γνωστό, δεν λέω: **Γεια σας! Τι κάνετε;** αλλά: **Γεια σας! Δεν σας ρωτώ τι κάνετε, θα τα πούμε μία άλλη φορά που θα έχω ελεύθερο χρόνο.**

Τι είδους βοήθεια λοιπόν θα μπορούσε να πάρει από 'μένα;

-Συγγνώμη μα δεν θα μπορέσω! του αποκρίθηκα αλλά ήταν ήδη αργά.

Αυτό το περίεργο πλάσμα είχε αρχίσει να λιώνει. Σύντομα ξανάγινε όπως ήταν στην αρχή, ένα πράσινο ζουμερό υλικό χυμένο στο πάτωμα. Ένας πράσινος λεκές που όλοι θα πρόσεχαν να μην το πατήσουν, όχι επειδή θα τους φαινόταν σαν κάτι το ζωντανό αλλά για να μην λερώσουν τα παπούτσια τους.

Έσκυπα και το περιεργάστηκα. Αυτό λοιπόν το σιχαμερό πράγμα είχε το θράσος να μου ζητήσει να το βοηθήσω;

Χα!, Χα! Έκανα. **Χα!, χα!** Και πάλι, χωρίς καμία ενοχή, χωρίς καθόλου τύψεις. Μετά σηκώθηκα να κάνω μια βόλτα να ξεμουδιάσω. **Τι να έκανα ρε παιδιά, να έχανα τον χρόνο μου βοηθώντας αυτή τη παραπονιέρα μύξα;**

Ε ίπα να πάω στο κυλικείο να παραγγείλω ένα καφεδάκι όμως μία σκέψη μ' έκανε να κοκαλώσω.

Μα καλά, σκέφτηκα, ένα σωρό κόσμος ήταν γύρω μου γιατί κανείς τους δεν είπε τίποτε; Μήπως παρίσταναν

τους ανήξερους για να μην τους ζητήσει βοήθεια ο Ζου-ζου Μπικμπόκ;

Έκανα μεταβολή για να πάω να τους τα ψάλλω.

Ακούστε κύριοι εξυπνάκηδες, ήθελα να τους πω, καλά ξεγλιστρήσατε αλλά μην σας περνάει από το μυαλό ότι εγώ, ολόκληρος Αιμίλιος Ντε Χαβιάρ, τα βρήκα σκούρα και θα χαραμίσω τον χρόνο μου, βοηθώντας αυτόν τον πράσινο καταφερτζή .

Πριιιιτς!

Δυο βήματα όμως πιο πέρα κοντοστάθηκα. Μήπως, σκέφτηκα, δεν είπαν τίποτε, οι άνθρωποι και δεν σχολίασαν το παραμικρό, απλά γιατί δεν είδαν τίποτε; Μήπως ήμουν ο μόνος που είδε τον Ζου-ζου και το χειρότερο μήπως τον δημιούργησα εγώ με την φαντασία μου; Μήπως μου σάλεψε; Αμέσως το μυαλό μου πήγε σε ζουρλομανδύες και ηλεκτροσόκ, σε ψυχιάτρους με πλαστικά σφυράκια.

Όχι! δεν θα τους δώσω την αφορμή να πιστέψουν ότι μου έχει στρίψει η βίδα!

Πήρα δυο-τρεις βαθιές εισπνοές έκανα μεταβολή και κατευθύνθηκα για άλλη μια φορά προς το κυλικείο. Το καλύτερο ήταν να απολαύσω ένα καφεδάκι.

Πρώτη φορά εγώ ο Αιμίλιος Ντε Χαβιάρ θα έδινα τόπο στην οργή.

Το υπόλοιπο απόγευμα καθισμένος σε μια πλαστική πολυθρόνα, παρατηρούσα την μακριά άσπρη γραμμή που άφηνε η προπέλα του πλοίου, να χάνεται στο βάθος του ορίζοντα. Περίμενα να ακούσω το επόμενο **Σπλατς!**

Μάταια! Επικρατούσε ησυχία.

Με το σούρουπο είχα πάρει την απόφασή μου: Αύριο, με το που θα κατέβω από το πλοίο, θα πάω να κάνω μια γενική αίματος και όσον αφορά αυτό το συμβάν, δεν θα έλεγα απολύτως τίποτε σε κανένα.

Το βράδυ στην καμπίνα δεν έκλεισα μάτι.

Ποιος να 'ναι άραγε αυτός ο Ζου-Ζου Μπικμπόκ; Τι να θέλει άραγε από μένα; Και γιατί διάλεξε εμένα για να τον βοηθήσω;

Αυτές οι σκέψεις μου τριβέλιζαν το μυαλό και δεν με άφηναν να ησυχάσω. Τι σχέση θα μπορούσα να έχω εγώ, ένας παρά τρίχα Γάλλος ευγενής, ένας μαρκήσιος, ο κόμης ο Ντε Χαβιάρ!, με αυτό το περίεργο πλάσμα;

Το περίεργο ήταν πως μαζί μ' όλα αυτά, είχα αρχίσει αληθινά να ανησυχώ: **Βρε, τι να του συμβαίνει; διερωτόμουν, σε τι μελάδες άραγε να έχει μπλέξει αυτό το πράσινο τερατάκι;**

Την αυγή ξεπροβάλλοντας, αστραφτερός και ορεξάτος, ο καλοκαιριάτικος ήλιος, ο *Ηλιάτορας*,

όπως τον έλεγε ο Ελύτης, ο νομπελίστας ποιητής μας, ήμουν όρθιος κρεμασμένος στην κουπαστή. Για να καταλάβετε κανονικά όταν δεν εργάζομαι, δεν σηκώνομαι ποτέ πριν να γίνει μεσημέρι. Κι όσες φορές ταξιδεύω με το πλοίο σηκώνομαι τελευταίος και σπάω τα νεύρα του κακότυχου καμαρότου που βιάζεται να μπει να συγυρίσει την καμπίνα μου. Δεν το κάνω επίτηδες είμαι ένας μεγάλος υπναράς που δεν θέλει να με τίποτε να χάνει τον ύπνο του.

Τούτη τη φορά λοιπόν ήμουν από νωρίς στο πόδι. Ούτε που δυσκολεύτηκα να ξυπνήσω αφού όλη νύχτα δεν είχα κλείσει μάτι. Μάλιστα ήταν από τις λίγες φορές που ανυπομονούσα να ξημερώσει.

Λίγο πιο αργά έκανε την εμφάνισή του ένα δελφίνι. Όλοι έκαναν σαν τρελοί από την χαρά τους και το δελφίνι, λες για να τους ευχαριστήσει έκανε τα πιο υπέροχα ακροβατικά. Ένα ομαδικό επιφώνημα από το στόμα μικρών και μεγάλων συνόδευε την κάθε του κολοτούμπα, το κάθε σάλτο, την κάθε βουτιά του δελφινιού έξω από το νερό.

Ο ήλιος είχε ανέβει ψηλά όταν το πλοίο έμπαινε στο λιμάνι του Πειραιά. Είχαμε καθυστερήσει πολύ. Τα τρία χαρούμενα σφυρίγματα της σειρήνας του πλοίου, την στιγμή που διασχίζαμε το στόμιο του λιμανιού, μου φάνηκαν πως πανηγύριζαν γι αυτή την καθυστέρηση. Τρεις ολόκληρες ώρες και με τον καλύτερο καιρό! Μπουνάτσα παρακαλώ! Ούτε να πεις πως είχαμε κάποιο άλλο σοβαρό πρόβλημα. Όλα ήταν τέλεια. Ακόμα και ο τιμονιέρης και ο ύπαρχος αλλά και αυτός ο ίδιος ο καπετάνιος, ήταν όλοι τους μια χαρά. Κάποιοι από το προσωπικό μάλιστα τους κορόιδευαν και γελούσαν. Ήταν λέει η πρώτη φορά που κανείς από αυτούς τους τρεις δεν είχε ζητήσει δραμαμίνη για την ναυτία.

Άρα καθυστερήσαμε για το χατίρι όσων διασκεδάζουν μέσα στο πλοίο και θέλουν να μείνουν όσο γίνεται περισσότερο μέσα για να πιουν πολλές πορτοκαλάδες.

Βέβαια είχα άδικο αλλά όπως ξέρετε όταν νευριάζουμε μας περνούν από το μυαλό οι πιο κουτές σκέψεις. Το πόσο κουτά σκεφτόμαστε, το συνειδητοποιούμε όταν ηρεμούμε και ξεθυμαίνουν τα νεύρα μας.

Ο περισσότερος κόσμος, εντούτοις, δεν έμοιαζε να συμερίζεται την ανυπομονησία μου, περίμενε

υπομονετικά να δέσουν οι κάβοι και να πέσει η μπουκαπόρτα. Ίσως επειδή δεν είχε κανείς τίποτε βιαστικό να κάνει ή ίσως επειδή δεν είναι τελικά και τόσο δύσκολο για ένα ώριμο άνθρωπο να καταλάβει ότι με τα νεύρα δεν πάει πιο γρήγορα ένα πλοίο. Εγώ πάντως που από την φύση μου είμαι φοβερά ανυπόμονος, είχα νευριάσει και δεν κρατιόμουν. Ήμουν σαν φουρνέλο αναμμένο, έτοιμος να εκραγώ!

Με το που αράξαμε κατευθύνθηκα ολοταχώς προς την έξοδο. Εκεί βρέθηκα μπροστά από μία ατελείωτη σειρά. Αυτό το εμπόδιο δεν στάθηκε βέβαια ικανό να μου κόψει την φόρα. Αποφασισμένος να βγω από το πλοίο το συντομότερο δυνατό, τσαλαπατούσα όποιον έβρισκα μπροστά μου. Δεν λυπήθηκα ούτε εκείνη την μικροκαμωμένη γριούλα πού βρέθηκε μπροστά μου. Την φέρνω στο μυαλό, με τις τσάντες γεμάτες φίσκα, να αγωνίζεται σκυφή να κατέβει τα απότομα σκαλοπάτια. Σίγουρα θα κουβαλούσε όλων των ειδών τις τοπικές λιχουδιές για να τις προσφέρει στους συγγενείς, στα παιδιά και στα εγγονάκια της που μένουν εδώ.

Η αγένειά μου δεν πέρασε καθόλου απαρατήρητη. Άκουσα τα σχολιανά μου. Δεν ήταν 'δα κι η πρώτη φορά!

Βγήκα από το πλοίο ανακουφισμένος και κατευθύνθηκα προς το μετρό.

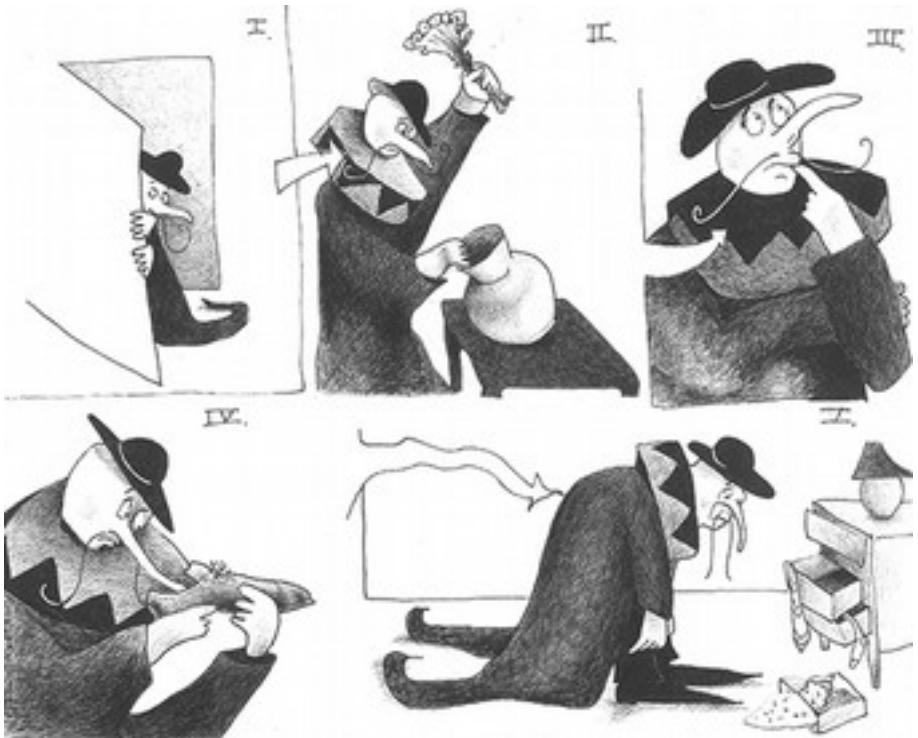
Εκεί είχα την ίδια συμπεριφορά, έσπρωξα και πάτησα για να περάσω πρώτος. Μου έκαναν κάποιες αστείες παρατηρήσεις: **-Μα καλά, δεν ντρέπεστε ολόκληρος άντρας!** Ποιος; Εγώ; Τι να σου πω!

Δεν με θυμώνουν οι προσβολές ούτε με κάνουν να νοιώθω άσχημα, ίσα-ίσα! Εκείνο που δεν μου αρέσει είναι να περνώ απαρατήρητος και χωρίς να θέλω να παινευτώ, σπάνια περνώ απαρατήρητος!

Με τα πολλά έφτασα στο διαμέρισμά μου. Ξεκλείδωσα την πόρτα και έσκυψα δειλά το κεφάλι και κοίταξα μέσα: Πρώτα αριστερά και μετά δεξιά.

Μετά μπήκα μέσα.

Έλεγξα όλα τα δωμάτια, όλα τα ντουλάπια, όλα τα συρτάρια, το ανθοδοχείο, τα τάπερ, το κομοδίνο. Έλεγξα την κάθε γωνιά του σπιτιού μέχρι και μέσα στα παπούτσια. Κοίταξα και κάτω από το κρεβάτι. Βεβαιώθηκα πως ο Ζου-ζου δεν είχε μπει πρώτος μέσα στο σπίτι.

Καθησυχασμένος πήρα μια πολυθρόνα και κάθισα στην βεράντα. Όμως είχα ένα βάρος στην καρδιά χωρίς να μπορώ να εξηγήσω το γιατί. Ήμουν λυπημένος; Εγώ ο Αιμίλιος Ντε Χαβιάρ ένας παρ' ολίγον Γκάλλος ευγενής! Μον ντιέ, σε πα ποσίμπλε! Όχι κύριοι! Μην γελιέστε που ταξιδεύω κατάστρωμα και προτιμώ να πάω μέχρι το φεγγάρι με τα πόδια παρά να δώσω πέντε ευρώ για ταξί. Μπορεί να μην έχω τον τρόπο να κάνω τα πράγματα όπως αρμόζουν στην κλάση μου αλλά σας διαβεβαιώνω ότι δεν έχω τίποτε να ζηλέψω από ένα πραγματικό Γάλλο ευγενή.

Ωστόσο ήμουν πράγματι λυπημένος και ανήσυχος...

Τι τρέχει άραγε με τον Ζου-ζου; Έδειχνε σαν κάτι σοβαρό να τον απασχολεί. **Τι να 'χει άραγε αυτό το πράσινο παιδί; Μήπως τον κυνηγάνε τίποτε μύξες; Ή μήπως τα 'χουν βάλει μαζί του τίποτε κόκκινες τσικλόφουσκες;**

Δεν ήξερα να απαντήσω και η αγωνία μου συνεχώς μεγάλωνε. Όσπου ξαφνικά συνειδητοποίησα κάτι σημαντικό: Ποτέ κανείς στο παρελθόν δεν μου είχε ζητήσει να τον βοηθήσω. Και τώρα ένας μυστήριος

κύριος Ζου-ζου, εμφανίζεται από το πουθενά και ζητάει βοήθεια, από ποιόν παρακαλώ; Από μένα!

Μήπως ήταν μια ευκαιρία, μια θεόσταλη ευκαιρία, που δεν έπρεπε να αφήσω να πάει χαμένη;

Έπρεπε να τον βοηθήσω οπωσδήποτε! Όμως πως; Δεν είχα ιδέα!

Η μέρα αυτή πέρασε έτσι χωρίς να κάνω κάτι, δεν είχα όρεξη. Το βράδυ ήμουν λιγάκι ανήσυχος, δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Μονάχα προς το πρωί με πήρε λιγάκι ο ύπνος.

Με ξύπνησε το τηλέφωνο που χτύπησε. Ήταν η αρραβωνιαστικιά μου η Κορνηλία.

-Καλημέρα! Που είσαι συ; Με ξέχασες; Καλώς όρισες! Κοιμήθηκες καλά; Ξεκουράστηκες επιτέλους; μου είπε χωρίς να πάρει αναπνοή.

-Όχι αγαπημένη μου, δεν κοιμήθηκα καλά, δυο μέρες τώρα είμαι άυπνος, της αποκρίθηκα.

-Αγαπημένη μου; Επανέλαβε εκείνη μην πιστεύοντας στ' αυτιά της.

-Αγαπημένη μου! επανέλαβα κι εγώ από μέσα μου. Εγώ το είπα αυτό; Μα εγώ δεν σαλιαρίζω!

Μα τι μου συμβαίνει τέλος πάντων;

Όλη την υπόλοιπη μέρα περίμενα κάποιο σημάδι από τον Ζου-ζου. Το ίδιο και την επόμενη. Είχα παραμελήσει όλες μου τις υποχρεώσεις και τα ραντεβού και είχα ξεχάσει τελείως πως έπρεπε να επισκεφτώ τον γιατρό να μου γράψει να κάνω μια εξέταση αίματος. Δεν έβλεπα τίποτε το σοβαρό σ' όλα αυτά, όλα μπορούσαν να περιμένουν, ο Ζου-ζου όμως μπορεί και να κινδύνευε.

-Μου φαίνεται, σκέφτηκα, το δίχως άλλο κάποιος κίνδυνος τον απειλεί!, Το αίμα μου πάγωσε!

Ευτυχώς η αγωνία δεν κράτησε για πολύ ακόμα.

Συνέβη την Τρίτη το απόγευμα. Εκεί που έπινα σκεφτικός το καφεδάκι μου στην βεράντα, επαναλήφθηκε το ίδιο σκηνικό.

Ένα δυνατό: **ΣΣΣΣΣΣΠΛΑΤΣ!**

Ο Τσικλόφουσкас έκανε πάλι την εμφάνισή του με τον ίδιο θεαματικό τρόπο. Αφού το πάλεψε έτσι, το πάλεψε αλλιώς, κατάφερε τελικά να βγάλει όλα του τα

πλοκάμια, την μύτη-τρομπόνι και το αυτι-μάτι και νάτος πάλι μπροστά μου!

Η χαρά που έκανα δεν περιγράφεται.

Τούτη τη φορά μίλησα πρώτος εγώ:

-Ζου-ζου μου, τι κάνεις, γιατί εξαφανίστηκες; Πες μου φίλε μου, τι θες; Τι μπορώ να κάνω για σένα; Τον ρώτησα γεμάτος ανυπομονησία.

Πάνω στην πράσινη φατσούλα του, σχηματίστηκε μια αστεία, τρισχαριτωμένη γκριμάτσα. Πρέπει να 'ταν το χαμόγελό του.

-Αυτό που ήθελα από σένα το έκανες ήδη!, μου απάντησε. Βλέποντας την απορία σχηματισμένη στο πρόσωπό μου, μου εξήγησε:

Αιμίλιε, όπως σου είπα και την πρώτη φορά είμαι ένα Μπικμπόκ. Στην πραγματικότητα δεν ξέρω τι ακριβώς είμαι. Αισθάνομαι απόλυτα φυσιολογικός όμως όταν κοιτάζω γύρω μου, δεν βλέπω κανένα που να μου μοιάζει. Περιπλανιέμαι λοιπόν από 'δω κι από 'κει ψάχνοντας να βρω τους δικούς μου, αυτούς που μου μοιάζουν.

Δεν τον άφησα να συνεχίσει, **-Ζου-ζου**, του είπα, **Όλοι αυτοί που σε νοιάζονται, είναι πραγματικά δικοί σου έστω κι αν δεν σου μοιάζουν καθόλου!**

- Ναι! Ναι! Είναι αλήθεια και εσύ είσαι αυτός που με βοήθησε να το καταλάβω, Αιμίλιε και για αυτό σ' ευχαριστώ, παραδέχτηκε ο Ζου-ζού.

Καθίσαμε παρέα πολλές ώρες. Μιλήσαμε πολύ, για διάφορα θέματα. Με έκπληξη καταλάβαμε κι οι δυο πως δεν είμαστε και τόσο διαφορετικοί όσο πιστεύαμε στην αρχή.

Είχε πια βραδιάσει όταν αποφάσισε πως έπρεπε να φύγει. Έφυγε με τον ίδιο μυστήριο τρόπο, χωρίς να αφήσει το παραμικρό ίχνος που να αποδεικνύει την ύπαρξή του.

Τούτη τη φορά δεν με προβλημάτισε εάν ο Ζου-ζου είχε κάνει πραγματικά την εμφάνισή του ή μήπως ήταν δημιούργημα της φαντασίας μου.

Ήμουν σίγουρος πως ήταν αληθινός. Ένοιωθα σαν να τον γνώριζα χρόνια. Μας συνέδεε ήδη μια βαθιά φιλία. Και περισσότερο αισθανόμουν σαν να είμαστε το ίδιο πρόσωπο ο ένας η καλή πλευρά και ο άλλος η ανάποδη!

Όταν έμεινα μόνος κάθισα όπως συνήθως στην βεράντα μου.

Τόσες χιλιάδες λάμπες και λαμπάκια, τόσοι προβολείς και φώτα αυτοκινήτων, τόσες κολώνες της ΔΕΗ δεν αρκούν για να φέρουν την ημέρα πίσω. Η νύχτα

απλώνεται κάθε βράδυ σαν κουβερτούλα πάνω από την πόλη.

Σε λίγο ξεπρόβαλε με μεγαλοπρέπεια και η σελήνη πάνω από τον Υμηττό, χαρίζοντας στον νυχτερινό ουρανό ένα γλυκό, χρυσοπράσινο χαμόγελο. Η πρωτεύουσα από κάτω, ζουζούνιζε σα μελίτσι.

Βλέποντας όλη τούτη την ομορφιά, ένοιωσα μικρός και απόρησα με την αλαζονεία μου.

Πολύ εγωιστικό εκ μέρους μου, σκέφτηκα, να απολαμβάνω όλη αυτή την ομορφιά μόνος. Παρακάλεσα την Κορνηλία να έρθει να κάνουμε παρέα και να φάμε μαζί.

Ντλιν-Ντλόν! Το κουδούνι της εξώπορτας. Η Κορνηλία!, είπα. Μα με τι ήρθε με F16;

Ανοίγω την πόρτα και τι να δω;. Δεν υπήρχε κανείς όμως κάποιος είχε αφήσει κάτι για μένα . Ένα μικρό πλεκτό καλαθάκι. Το σηκώνω και μέσα είχε ένα μικρό φανελένιο πανάκι διπλωμένο προσεκτικά. Το μισανοίγω και τι να δω; Ένα γατάκι που κοιμόταν του καλού καιρού και ένα σημείωμα. Σας το παραθέτω αυτούσιο το σημείωμα, για να το δείτε με τα ίδια σας τα μάτια:

“Είμαι ένα μικρό γατάκι. Η θετή μου μαμά δεν επιτρέπεται να με κρατήσει στο σπίτι, γι αυτό σας παρακαλεί να με πάρετε υπό την προστασία σας. Να με προσέχετε και να μην με μαλώνετε αν κάνω και καμία μικρή σκανδαλιά.

‘Όταν η μαμά μου μεγαλώσει και γίνει γιατρός, θα έρθει να με πάρει πίσω. Τότε θα σας δώσει χρήματα και εκτός αυτού θα σας δώσει και το φάρμακο, που κάνει καλά τους γέρους.”

Τα γράμματα ήταν πολύ παιδικά, πρέπει να ήταν της Δώρας, της πιτσιρίκας που μένει σε κάποιον από τους επάνω ορόφους της πολυκατοικίας. Όποιος κάνει το λάθος και της δώσει λιγάκι θάρρος βρίσκει τον μπελά του. Για να καταλάβετε αρκεί να σας πω ότι εδώ και τρεις μήνες, έχει κάνει κατάληψη στο γκαράζ της πολυκατοικίας! Το έχει μετατρέψει σε εκτροφείο αδέςποτων! Όλοι οι ένοικοι αναγκαζόμαστε να παρκάρουμε τα αυτοκίνητά μας στους δρόμους κι όμως κανείς δεν διαμαρτύρεται! Όλοι λένε: Το καημενούλι πόσο αγαπάει και προστατεύει τα ζωάκια!

Τέτοιες κρυάδες! -Μπρρρρ!

Νομίζει πως εγώ θα είμαι το επόμενο κορόιδο της. Δεν με ξέρει όμως καλά. Εμένα που με βλέπετε είμαι...

-Ένας Κόντες! Ένας Μαρκήσιος! Νο, νο, νο! Απαγάδεκτον, από βασιλιάς και πάνω!

Ακούστηκε κοροϊδευτική η φωνή του Ζου-ζου να βγαίνει από μέσα μου και πριν συνέλθω:

ΠΠΠλοπ! Η μύτη μου μεταμορφώθηκε σε τρομπόνι!

Άρχισα να τρέχω πέρα-δώθε μέσα στο σπίτι και να τραβώ από απόγνωση τα μαλλιά μου. **Βοήθεια! Βοήθεια!**, φώναζα αλλά βέβαια, δεν υπήρχε κανείς για να με βοηθήσει.

Πήγα στον καθρέφτη της τουαλέτας και βάλθηκα να περιεργάζομαι αυτό το τρομπόνι.

Μύτη είναι ή μουσικό όργανο; Δες να με πάρουν στην Κρατική ορχήστρα;, αναρωτήθηκα.

Θυμήθηκα την ιστορία του Πινόκιο, κάτι παρόμοιο του είχε συμβεί. Όμως αυτός είχε πει ψέματα. Εγώ δεν είπα πουθενά κανένα ψέμα. Μήπως έγινε λάθος από την εταιρεία ταχυμεταφορών; Μήπως αυτή η μύτη προοριζόταν για άλλον; Και πως να την επιστρέψω τι να πω: Κύριε Θεέ σας επιστρέψω τούτη δω τη μύτη

που μου στείλατε κατά λάθος. Επειδή ο ιδιοκτήτης της μύτης πιθανόν να ανησυχεί, θα σας παρακαλούσα να του την ταχυδρομήσετε στην σωστή διεύθυνση και να μου δώσετε πίσω την υπέροχη γαλλική μου μύτη.

Όμως αυτό θα πάρει πολύ χρόνο κι εγώ θέλω επειγόντως να πάρω την μύτη μου πίσω. Θυμήθηκα ότι στον από κάτω όροφο μένει ο κύριος Θανάσης ο Πριονίδης, ο ξυλουργός. Σκέφτηκα λοιπόν να πάω να του ζητήσω να μου την κόψει λιγάκι με το πριόνι και να μου την σουλουπώσει κάπως στα πρόχειρα! Πρέπει να κάνω γρήγορα πριν έρθει η Κορνηλία! Αν με δει με τούτο το τρομπόνι, κήκα! Σίγουρα θα με παρατήσει.

Λίγο πριν γνωριστούμε ξέρετε ένας αληθινός μουσικός, ένας σολίστας του βιολιού, της είχε ζητήσει να τον παντρευτεί και κείνη του το είχε ξεκόψει ευθύς αμέσως. Αφού δεν ήθελε τον βιολιστή το δίχως άλλο εμένα μ' αυτό το απαίσιο τρομπόνι, θα μ' έδιωχνε κατ' ευθείαν με τις κλωτσιές.

Πάνω σ' αυτές τις σκέψεις: **Ντιλιν-ντιλον!** το κουδούνι της εξώπορτας.

Στην κατάσταση που ήμουν ήθελα να ανοίξει η γη να με καταπιεί. Δεν γινόταν αλλιώς, έπρεπε να ανοίξω. Κρέμασα μια πετσέτα πάνω στη μύτη-τρομπόνι και άνοιξα την πόρτα.

Ήταν η αγαπημένη μου Κορνηλία. Με αγκάλιασε και με φίλησε σαν να είχε χρόνια να με δει.

Πάνω στις αγκαλιές και τα φιλιά γλιστρά η πετσέτα και πέφτει χάμω αποκαλύπτοντας το τρομερό μου τρομπόνι.

Η Κορνηλία δεν έδωσε την παραμικρή σημασία.

Μήπως δεν το πρόσεξε;

-Μα καλά, της λέω, δεν παρατηρείς τίποτε πάνω μου;

-Σαν τι δηλαδή; Μου απαντά απορημένη.

-Δεν βλέπεις την μύτη μου που έγινε σαν τρομπόνι;

-Είναι μονάχα λιγάκι πρησμένη. Θα σ' έχει πιάσει το αλλεργικό σου, μην ανησυχείς, Αιμίλιε, δεν είναι τίποτε θα περάσει. Άλλωστε

νομίζω πως με την μύτη πρησμένη είσαι και λιγάκι πιο χαριτωμένος!

Την κοίταξα βαθιά μέσα στα μάτια. Τα λόγια της , ο τόνος της φωνής της, το βλέμμα της, ξεχειλίζουν από αγάπη και ειλικρίνεια.

Εφησυχασμένος της έδειξα το γατάκι και το σημείωμα. Η Κορνηλία αντίθετα με εμένα έδειξε μεγάλη κατανόηση για την απεγνωσμένη προσπάθεια της Δώρας, αυτής της μικρής Μητέρας Τερέζας των γατιών και των σκυλιών, να εξασφαλίσει καταφύγιο για το μικρό της γατάκι.

Αποφασίσαμε κι οι δυο, να το πάρουμε υπό την προστασία μας, μέχρι τουλάχιστον να γίνει η Δώρα γιατρός.

Στην συνέχεια τόλμησα να της φανερώσω και την ιστορία με τον Ζου-ζου.

Η Κορνηλία το απέδωσε, όπως θα έκανε και ο οποιοσδήποτε λογικός άνθρωπος στη θέση της, στην κούραση του ταξιδιού και μου συνέστησε να μην δουλεύω τόσο εξοντωτικά.

Ακολουθήσα την συμβουλή της κατά γράμμα. Μετά που έφυγε έπεσα αμέσως στο κρεβάτι και κοιμήθηκα σαν πουλάκι.

Ξύπνησα φρέσκος-φρέσκος, χωρίς να μπορώ να προσδιορίσω αν είναι πρωί ή απόγευμα. Κοίταξα το ρολόι μου. Ήταν σχεδόν μεσημέρι!

Σηκώθηκα, πλύθηκα, ντύθηκα και βγήκα να πιω ένα καφεδάκι και να διαβάσω την εφημερίδα μου στην πλατεία.

Φτάνοντας βρήκα την αγαπημένη μου θέση στην γωνίτσα, κάτω από τον πλάτανο, ελεύθερη. Στρογγυλοκάθισα και παράγγειλα το καφεδάκι μου.

Περιμένοντας να μου το φέρουν άρχισα να ξεφυλλίζω την εφημερίδα.

Όλο τα ίδια και τα ίδια γράφουνε σκεφτόμouνα όταν το μάτι μου έπεσε στο παρακάτω νέο:

“Τελευταία είδηση του Ασόσιεντ Πρες:

Μυστήριο καλύπτει την μαρτυρία ενός αγρότη από το μακρινό Καζακστάν. Ο αγρότης αυτός που εμφανίστηκε σε τοπικό τηλεοπτικό σταθμό ούτε λίγο ούτε πολύ, ισχυρίστηκε πως είχε έρθει σε επαφή με εξωγήινο, ο οποίος τον παρακάλεσε να βρει ένα μυταρά με το όνομα Αιμίλιος και αφού τον ευχαριστήσει εκ μέρους του (σ.σ. του εξωγήινου) να του πει ότι θα τον θυμάται για πάντα! Στην συνέχεια πάντα σύμφωνα με την μαρτυρία του ιδίου αγρότη, ο εξωγήινος επιβιβάστηκε σε ένα, Αγνώστου Ταυτότητας Αντικείμενο το οποίο βρισκόταν εκεί για να τον παραλάβει. Αμέσως μετά την επιβίβαση του εξωγήινου πλάσματος, το ΑΤΙΑ απογειώθηκε εντελώς αθόρυβα, διέγραψε γρήγορα μία φωτεινή τροχιά,

αφήνοντας πίσω του μία δέσμη χρωμάτων σαν του ουράνιου τόξου και εξαφανίστηκε κάπου στο μέσον του αστερισμού της Ανδρομέδας.

Οι αστυνομικές αρχές που εξέτασαν το σημείο που τους υπέδειξε ο αγρότης δεν κατάφεραν να εντοπίσουν κάποιο στοιχείο που να καταμαρτυρεί την αλήθεια των ισχυρισμών του. Σε συνέντευξή του ο αστυνομικός Διευθυντής της περιοχής αλέδωσε την γλαφυρή αυτή ιστορία στο αλκοόλ που πιθανότατα θα είχε καταναλώσει ο αγρότης πριν από την... εμφάνιση του εξωγήινου.”

Σίγουρα κανείς εκεί στο Καζακστάν δεν θα φαντάζεται, πως χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, υπάρχει πράγματι ένας Αιμίλιος που μπορεί να επιβεβαιώσει τα λόγια του αγρότη. Ο καημένος ο αγρότης δεν είχε πει. Ότι τους διηγήθηκε ήταν πέρα για πέρα αλήθεια.

Σήκωσα τα μάτια μου και ανταπέδωσα νοερά τον χαιρετισμό στον Ζου-ζου που τώρα ταξίδευε για την μακρινή του πατρίδα εκεί ψηλά στ' αστέρια κοντά στους δικούς του.

-Στο καλό Ζου-ζου. Και εσύ, καλέ μου φίλε με βοήθησες να βρω τους δικούς μου, μονάχα που εμένα οι δικοί μου ήταν δίπλα μου και δεν τους έβλεπα κι όχι στην μακρινή Ανδρομέδα! Με έκανες άλλον άνθρωπο. Σ' ευχαριστώ, θα σε θυμάμαι για πάντα.

Κλείνοντας την εφημερίδα ένα χαμόγελο διαγράφηκε στο πρόσωπό μου.

-Ε! Όχι και μυταράς βρε Ζου-ζου!

Εγώ ο Αιμιλιός! Ένας Μαγ-κισιός!

Ένας γκαλός εβγκενής! Ω! Μον Ντιέ!

Για όνομα βρε Ζου-ζου! Για όνομα!

Τέλος